

Obcházení kostela: Tohle je horor?!

Náměstí bylo tiché, až podezřele moc. Pouliční lampy v začínajícím šeru vrhaly dlouhé stíny a starý kostel vypadal v jejich světle najednou o dost tajemněji než ve dne.

„Já nemůžu uvěřit, že to fakt děláme,“ šeptla Míša, zatímco se všechny pomalu sunuly podél kamenné zdi.

„No tak, Míšo, kdy jindy zažiješ něco takhle hustého?!” zasmála se Anet, ale i ona trochu ztišila hlas.

Zadní část kostela byla ještě temnější než přední. Kája svítil mobilem na staré dřevěné dveře. Byly těžké, zdobené kováním a vypadaly, že už dost pamatují.

„Co když jsou zamčený?“ napadlo Neli.

Amy se pokusila kliku zmáchnout... a dveře se s tičným zaskřípáním pootevřely.

„Jasně že ne,“ polkla Míša. „Protože ve strašidelných příbězích je VŽDYCKY všechno připravený!“ docela vtipně dodala.

Pomalu vstoupily dovnitř. Všude byla tma, jen úzké paprsky měsíčního světla pronikaly barevnými vitrážemi.

Záhadná předsíň a další tajemství

Holky pomalu vešly dovnitř a ocitly se v malé předsíni – nebo spíš v nějakém podivném zádveří. Bylo tam tak málo místa, že se sotva vmáčkly dovnitř všechny

najednou. Místnost byla temná, vlhká a jediným zdrojem světla byla slabá žárovka na zdi, která poblikávala tak děsivě, že by to klidně mohl být efekt z hororu.

BUM!

Dveře se za nimi najednou zabouchly tak silně, že se celá místnost zachvěla. Někdo z venku zamkl.

„ÁÁÁÁÁÁ!“

Míša vyjekla a chytla se Anet tak pevně, že ji málem povalila na zem. „Co to bylo?! Kdo to zavřel?!“

„No asi duch, Míšo, protože nikdo jiný tu není!“ vyhrkla Neli, která byla vylekaná stejně jako ona.

Amy se otočila a okamžitě se snažila dveře otevřít. „Tak to teda ne! Konec dobrodružství, jdeme pryč!“ zatáhla za kliku, ale dveře se ani nehly.

„To nemyslíš vážně...“ řekla Anet, zatímco se snažila nenápadně nahmatat Káju, protože jestli někdo bude zachraňovat, tak on.

„Holky, klid, nepanikařte!“ snažil se je uklidnit Kája, ale když i on zatáhl za dveře a zjistil, že jsou zamčené, hlas se mu trochu třásl. „No tak... někdo si tu z nás dělá srandu, ne? To se prostě musí nějak otevřít...“ začal lomcovat klikou, ale dveře se ani nehly.

Ticho.

Všichni stáli na místě, skoro ani nedýkali.